

Sygn. akt I Ca 30/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Arkadiusz Kuta

Sędziowie: SO Dorota Twardowska

SO Krzysztof Nowaczyński (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębiewska

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2016 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 30 października 2015 r. sygn. akt I C 809/15

1. zmienia zaskarżony wyrok :

a/ w punkcie II (drugim) i obniża zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda kwotę 15.326,90 zł do kwoty 9.791,90 zł (dziewięć tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 6 czerwca 2015r. do dnia zapłaty oraz oddala powództwo w pozostałym zakresie;

b/ w punkcie III (trzecim) i znosi wzajemnie między stronami koszty procesu;

c/ w punkcie IV (czwartym) i nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Iławie od powoda J. C. z zasądzonych na jego rzecz roszczeń kwotę 1.209,35 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięć złotych trzydzieści pięć groszy), zaś od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 1.030,18 zł (jeden tysiąc trzydzieści złotych osiemnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu za drugą instancję.

Sygn. akt I Ca 30/16

UZASADNIENIE

Powód J. C. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 27.500 zł tytułem zadośćuczynienia, 15.165,90 zł tytułem odszkodowania za wynajem samochodu zastępczego, 927 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu na leczenie i zakup leków oraz 161 zł tytułem utraconej premii z ustawowymi odsetkami od dnia 6 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Wszelkie dochodzone pozwem roszczenia związane były z następstwami wypadku komunikacyjnego, jakiemu powód uległ w dniu 01 listopada 2014 r. Sprawca tego wypadku został skazany prawomocnym wyrokiem, zaś w dacie wyrządzenia szkody odpowiedzialność za jego działania na podstawie zawartej umowy OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ponosił pozwany. Powód doznał szeregu obrażeń ciała, obecnie występują u niego silny lęk i niepokój. Powód podniósł, iż związku z wypadkiem przebywał na zwolnieniu lekarskim od 01.11.2014r. do dnia 11.01.2015 r. i z tego tytułu zostało potrącone 20% uposażenia, a także utracił premię w kwocie 161 zł. Powód podkreślił także, iż w wyniku wypadku uległ zniszczeniu jego samochód i dlatego zmuszony był wynajmując pojazd zastępczy od dnia 18.11.2014 r. do dnia 10.04.2015 r. w celu dojazdu, m. in. do lekarzy, szpitali, na rehabilitację, a koszty tego wynajmu zamykały się kwotą 15.165,90 zł, po uwzględnieniu wypłaconego odszkodowania z tego tytułu przez pozwanego w kwocie 799,50 zł.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany nie negował swej odpowiedzialności za zdarzenie co do zasady, niemniej zakwestionował żądania powoda co do wysokości podnosząc, iż kwoty świadczeń wypłaconych powodowi w ramach postępowania likwidującego szkodę w pełni kompensowały jego żądania.

Sąd Rejonowy w Iławie wyrokiem z dnia 30 października 2015 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 06 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia (punkt I), kwotę 15.326,90 zł również z odsetkami ustawowymi od dnia 06 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania (punkt II). Zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.426,03 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt III), ściągnięto od pozwanego kwotę 1.321,14 zł zaś od powoda kwotę 918,09 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (punkt IV) oraz oddalono powództwo w pozostałej części (punkt V).

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powód J. C. w dniu 01 listopada 2014 r. uległ wypadkowi komunikacyjnemu, którego sprawcą był W. B., posiadający ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.. Po wypadku powód został przewieziony do (...) S.A Centrum (...), gdzie rozpoznano złamanie obojczyka lewego, stłuczenie płuca prawego, złamania żeber IX i X strony lewej. Po wykonaniu tomografii komputerowej klatki piersiowej wprowadzono leczenie zachowawcze. Założono powodowi kamizelkę na bark i ramię typu D.. Po zdjęciu kontrolnym rtg stwierdzono dobre ustawienie odłamów obojczyka. Powód został wypisany do domu z zaleceniem kontynuacji leczenia zachowawczego oraz zakazem wysiłków fizycznych przez okres 6 tygodni oraz kontroli rtg w poradni ortopedycznej po upływie 7 dni. Przebywał w szpitalu łącznie od 1 listopada 2014r. do 5 listopada 2014 r. Po powrocie do domu powód odczuwał silny ból. Zażywał codziennie leki przeciwbólowe. Miał trudności z podniesieniem się z łóżka, w czym pomagała mu jego córka. Przez okres trzech tygodni powód wymagał pomocy osób trzecich. Przez pierwszy miesiąc powód nie mógł się myć pod prysznicem. Miał trudności ze spaniem, spał godzinę, dwie. Często po zejściu z łóżka nie kład się z powrotem, okładał ścianę poduszkami i tak zasypiał. Następnie powód kontynuował leczenie w Poradni Chirurgicznej w O., gdzie odbył cztery wizyty kontrolne w dniach 14 listopada 2014 r. , 11 grudnia 2014 r., 30 grudnia 2014 r. i 9 stycznia 2015 r. Powód odbył dwa cykle 10 dniowe rehabilitacyjne. Pierwszy cykl przebiegał od 30 marca do 10 kwietnia 2015 r., zaś drugi pod koniec maja 2015 r. Po zakończeniu drugiego cyklu rehabilitacyjnego powód poczuł się lepiej, odczuwany uprzednio ból się zmniejszył. Po wypadku powód powrócił do pracy 12 stycznia 2015 roku , jednakże pod mundurem nosił w dalszym ciągu ortezę. Po wypadku przez okres około pół roku powód miał trudności ze snem , odczuwał niepokój , miał trudności z koncentracją . Budził się w nocy , miał koszmary nocne – widok żony i córki po wypadku. Powód w związku z powyższym obył leczenie psychologiczne.

Ustalił również Sąd, że powód z uwagi na to, iż jego samochód uległ zniszczeniu w wypadku drogowym, wynajmował na okres od dnia 18 listopada 2014 r. do dnia 10 kwietnia 2015 r. samochód zastępczy, za którego wynajęcie zapłacił 15.165,90 zł. Samochód zastępczy był niezbędny dla funkcjonowania powoda i jego rodziny . Powód wykorzystywał samochód na dojazdy do lekarza, szpitala i rehabilitację, a także przy czynnościach związanych z dniem codziennym,

tj. do robienia zakupów, odwożenia córki do szkoły. Samochód również wykorzystywał jego żona do dojazdu do swojej pracy. Powód z uwagi na przebywanie na zwolnieniu lekarskim w okresie od 13.12.2014 r. do 11.01.2015r. utracił 20 % uposażenia w kwocie 1144,20 zł, a także nie otrzymał premii w wysokości 529 zł.

Sąd Rejonowy w Iławie rozstrzygając w pierwszej kolejności o zasadności roszczenia dochodzonego przez powoda tytułem odszkodowania stanowiącego równowartość kwoty wydatkowanej na wynajęcie samochodu zastępczego po wypadku, uznał, iż roszczenie to zasługiwało na podzielenie. Zaznaczone w tej kwestii zostało, iż powód przedłożył fakturę dokumentującą środki wydatkowane na ten cel, nie było podstaw aby odmówić wiarygodności temu dokumentowi, zwłaszcza że okoliczność wynajmu pojazdu została wykazana za pomocą osobowych źródeł dowodowych. Cele na jakie powód wykorzystywał wynajęty pojazd wchodziły w zakres czynności stanowiących następstwo powstałej szkody. Nie podzielono stanowiska strony pozwanej, iż w przypadku tzw. szkody całkowitej najem pojazdu nie powinien przekraczać 7 dni od dnia ustalenia, że zachodzi ekonomiczna nieopłacalność naprawy. W ocenie Sądu pierwszej instancji powód wykazał, że nie był w stanie zakupić nowego pojazdu po zaistnieniu szkody, gdyż nie był do tego przygotowany pod kątem finansowym. Samochód zastępczy użytkował powód do czasu wypłacenia mu odszkodowania za jego zniszczony samochód, a także uzyskania odszkodowania osobowego, co umożliwiło mu zakup innego pojazdu. W działaniu powoda polegającym na korzystaniu przez okres 144 dni z samochodu zastępczego Sąd pierwszej instancji nie doszukał się znamion świadczących o przyczynieniu się powoda do zwiększenia rozmiaru szkody.

Sąd a quo nie znalazł podstaw dla odmowy uwzględnienia roszczenia powoda w kwocie 161 zł z tytułu utraconej premii, gdyż powód przedstawił dokument w postaci zaświadczenia Komisarjatu Policji w M. z dnia 20 stycznia 2015 r. obrazującego wysokość utraconej premii, na podstawie którego to dokumentu również pozwany w toku postępowania likwidującego szkodę wypłacił na rzecz powoda kwotę 368,39 zł.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił roszczenia odszkodowawczego powoda odnośnie kwoty 927 zł jako kosztu poniesionego na dojazdy związane funkcjonalnie z zakupem leków oraz leczenie. Załączone do akt paragony zakupu paliwa nie stanowiły, same przez się, dowodu potwierdzającego, że był to wydatek pozostający akurat w adekwatnym związku z dojazdami do lekarzy oraz aptek.

Z kolei odnośnie dochodzonego przez powoda roszczenia w zakresie zadośćuczynienia za krzywdę związaną z wypadkiem z dnia 01 listopada 2014 r. Sąd pierwszej instancji, odwołując się do utrwalonych w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych kryteriów, jakimi należy kierować się przy miarkowaniu sum zasądzanych z tego tytułu, a następnie odnosząc to do szczegółowo opisanych w części historycznej uzasadnienia negatywnych następstw szkody w egzystencji powoda, uznał iż jego żądanie było w tym zakresie usprawiedliwione do kwoty 15.000 zł. Jednocześnie biorąc pod uwagę okoliczność wypłaty przez pozwanego w toku postępowania likwidującego szkodę kwoty 4.500 zł zadośćuczynienia Sąd a quo zasądził na rzecz powoda dalszą kwotę 10.500 zł.

O odsetkach ustawowych od zasądzonych kwot orzeczono od dnia 06 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty, przyjmując za podstawę takiego rozstrzygnięcia art. 481 k.c.

Koszty procesu rozdzielono stosunkowo na podstawie art. 100 k.p.c. przy założeniu, że powód sprawę wygrał w 59%. Ta sama zasada obowiązywała na etapie rozstrzygnięcia o kosztach sądowych.

Apelację od wyroku wniósł pozwany (...) Spółka Akcyjna w S., zaskarżając go w części, tj. odnośnie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie II (drugim) ponad kwotę 161 zł zasądzonego na rzecz powoda odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 06 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty. Zaskarżył pozwany również rozstrzygnięcia zawarte w punktach III (trzecim) i IV (czwartym) wyroku, dotyczące kosztów procesu oraz kosztów sądowych.

Skarżący zarzucił obrazę art. 6 k.c., 362 k.c., 354 § 1 i 2 k.c. oraz art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c., na skutek przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji, iż powód zdołał wykazać, iż okres 144 dni wynajmu pojazdu zastępczego uznać należało jako pozostający w normalnym związku przyczynowym ze szkodą zaistniałą w dniu 01 listopada 2014 r., kiedy zaś ta okoliczność powinna być postrzegana jako przyczynienie się powoda do szkody, za którą pozwany nie może być

odpowiedzialny. Pozwany zanegował ustalenie Sądu pierwszej instancji, iż najem pojazdu od dnia 18 listopada 2014 r. do 10 kwietnia 2015 r. był normalnym następstwem zdarzenia z dnia 01 listopada 2014 r.

Obraza prawa materialnego, zdaniem apelanta, przejawiała się także w niezastosowaniu art. 253 k.c. do okoliczności sprawy, a tym samym czynienie kluczowych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń w oparciu o treść dokumentu prywatnego.

Odnosnie obrazy norm prawa procesowego pozwany zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. na skutek dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań powoda i jego małżonki, z których wynikały rozbieżne informacje odnośnie faktu nabycia przez poszkodowanego po wypadku innego pojazdu.

Błąd w ustaleniach faktycznych, w ocenie pozwanego, dotyczył przyjęcia, iż powód poniósł w rzeczywistości koszt wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 15.165,90 zł brutto, oraz że szkoda z dnia 01 listopada 2014 r. usprawiedliwiała korzystanie z pojazdu zastępczego przez okres 144 dni.

Pozwany domagał się zmiany wyroku w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie drugim, poprzez obniżenie zasądanego odszkodowania do kwoty 161 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 06 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty, z jednoczesnym oddaleniem powództwa w zakresie roszczeń odszkodowawczych powoda w pozostałym zakresie. W konsekwencji powyższego pozwany domagał się także zmiany rozstrzygnięć o kosztach procesu oraz kosztach sądowych, zawartych w punktach III i IV, wzięwszy pod uwagę mniejszy procentowy zakres wygrania sprawy przez powoda. Apelant wniósł także o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu za instancję odwoławczą według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając apelację skarżący podkreślał, że powód nie przedstawił miarodajnego stanowiska pozwalającego na podzielenie jego twierdzeń, iż okres uzasadnionego korzystania z samochodu zastępczego trwał aż do dnia 10 kwietnia 2015 r. Zwrócił uwagę pozwany na rozbieżne informacje podawane przez powoda, w których ten wskazywał, że samochód zastępczy wynajmował do czasu ostatecznego wypłacenia mu przez pozwanego odszkodowania – a które to zdarzenie miało miejsce później, aniżeli data końcowa umownego najmu. W ocenie pozwanego powód nie był w stanie uregulować należności za wynajęcie samochodu zastępczego w formie gotówkowej, tak jak wynika to z dokumentu w postaci umowy najmu, kiedy to powód pomimo posiadania należnej kwoty na rachunku bankowym nie dokonywał żadnych wypłat w okresie wymagalności świadczenia z tytułu najmu, zaś uzyskiwane przez powoda dochody, po uwzględnieniu obligatoryjnych wydatków, nie pozwalały na zaoszczędzenie sumy niezbędnej do wykonania zobowiązania. W takim przypadku pozwany poddał w wątpliwość wiarygodność dokumentu obrazującego wysokość wynagrodzenia za najem pojazdu oraz sposobu dokonywania rozliczeń gotówkowych pomiędzy stronami tej umowy. Pozwany zakwestionował niezbędność wynajmu pojazdu zastępczego przez tak długi okres czasu, zwłaszcza w sytuacji kiedy powód w rzeczonym okresie miał jedynie 3 wizyty u lekarza, oraz trwającą 10 dni rehabilitację stacjonarną. Pozwany zaznaczył, iż powód w dniach 18 i 19 lutego 2015 r. otrzymał w ramach postępowania likwidującego szkodę łączną kwotę 16.122,75 zł, która pozwalała mu już wtedy na zakup innego pojazdu, bez konieczności dalszego generowania kosztów wynajmu.

Powód J. C. w odpowiedzi na apelację pozwanego domagał się jej oddalenia oraz zasądzenia kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego zasługiwała na częściowe jej podzielenie.

W istocie apelant przedmiotem zaskarżenia uczynił jedynie rozstrzygnięcie odnoszące się do zasądanego przez Sąd pierwszej instancji odszkodowania z tytułu poniesionych przez powoda kosztów związanych z wynajęciem samochodu zastępczego na okres od dnia 18 listopada 2014 r. do dnia 10 kwietnia 2015 r. W tej kwestii godzi się zauważyć, iż Sąd Rejonowy w Iławie w uzasadnianiu skarżonego orzeczenia nie wyjaśnił w sposób precyzyjny motywów, jakie przemawiać miały za zasądzeniem z tego tytułu kwoty 15.165,90 zł, akceptując w pełni, co do długości okresu za jaki

powód dochodził odszkodowania, stanowisko powoda zawarte w pozwie oraz podtrzymywane konsekwentnie w toku całego postępowania pierwszoinstancyjnego. Sąd a quo podstawę rozstrzygnięcia w przedmiocie zasądzenia na rzecz powoda kosztów najmu pojazdu zastępczego zakotwiczył w dokumencie – fakturze VAT nr (...) z dnia 14 kwietnia 2015 r. Tymczasem nie można pominąć, iż pozwany już na etapie formułowania odpowiedzi na pozew zakwestionował walor dowodowy tego dokumentu, poddając w wątpliwość gotówkowy sposób rozliczenia umowy pomiędzy wynajmującym i najemcą, jak również podważając zasadność i celowość korzystania przez powoda z pojazdu zastępczego przez okres wynikający z tego dokumentu.

W ocenie Sądu odwoławczego postępowanie przed Sądem a quo nie doprowadziło do wyjaśnienia, czy w istocie zasadność najmu przez powoda pojazdu zastępczego obejmowała cały okres pomiędzy 18 listopada 2014 r., a 10 kwietnia 2015 r., tym samym czy poniesione przez powoda koszty były celowe i uzasadnione – gdyż tylko w takim zakresie pozwany byłby zobligowany do zwrotu na rzecz powoda wydatków poniesionych na ten cel.

Trzeba wyjaśnić, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, System Informacji Prawnej Lex Omega nr 1011468). Jednocześnie postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia, a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 września 2004 r., IV CK 672/03, System Informacji Prawnej Lex Omega nr 146324).

Sama zaś strona domagająca się od ubezpieczyciela refundacji kosztów poniesionych na najem pojazdu zastępczego musi swym działaniem zmierzać do zminimalizowania rozmiaru powstałej szkody, innymi słowy podjąć taką aktywność, aby okres najmu pojazdu zastępczego zredukować do niezbędnego minimum. Sąd pierwszej instancji, jak już zostało wskazane, szczegółowych rozważań w tej materii nie czynił. Tymczasem zauważyć trzeba, iż w toku wszczętego – na skutek zaistniałej w dniu 01 listopada 2014 r. szkody w mieniu powoda – postępowania likwidacyjnego, pozwany w dniu 10 listopada 2014 r. stwierdził, iż doszło do powstania szkody całkowitej w pojeździe powoda, w związku z czym ewentualna naprawa uszkodzeń nie będzie refundowana przez ubezpieczyciela. Powód w grudniu 2014 r. dokonuje samodzielnego zbycia uszkodzonego pojazdu marki O. (...) za cenę 300 zł, po wcześniejszym ustaleniu przez pozwanego, iż uszkodzony pojazd powoda przedstawia wartość rynkową 3.600 zł, zaś jego szacunkowa wartość przed zaistnieniem zdarzenia szkodowego to 13.600 zł. Skonstatować zatem należy, że już w grudniu 2014 r. powód posiadał świadomość co do konieczności nabycia innego pojazdu. Powód we wskazanym okresie nie przejawiał żadnej inicjatywy w tym zakresie, oczekując na wypłatę przez pozwanego odszkodowania za uszkodzony pojazd, stanowiącego różnicę wartości szacunkowej pojazdu przed powstaniem szkody, oraz po ustaleniu skali uszkodzeń (13.600 zł – 3.600 zł = 10.000 zł). Jak wynika z dostępnego w sprawie materiału dowodowego pozwany wypłacił powodowi na rachunek bankowy kwotę 10.000 zł w dniu 18 lutego 2015 r., co po uwzględnieniu niezbędnego czasu na zaksięgowanie środków na rachunku powoda prowadziło do usprawiedliwionego wniosku, iż powód w dniu 19 lutego 2015 r. takową kwotą dysponował i miał możliwość dokonania zakupu innego pojazdu, co do którego stosowne rozeznanie mógł czynić już od grudnia 2014 r.

W ocenie Sądu Okręgowego w Elblągu jedynie więc okres od dnia 18 listopada 2014 r. do 19 lutego 2015 r. mógł być brany pod uwagę przy określaniu wysokości wydatków poniesionych na najem pojazdu zastępczego, których refundacji od pozwanego powód mógł zasadnie dochodzić, jako wydatków pozostających w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą zaistniałą w dniu 01 listopada 2014 r. Okres czasu wykraczający poza wskazywane ramy, tj. aż do dnia 10 kwietnia 2015 r. postrzegać należało jako nieusprawiedliwiony, tym bardziej, iż powód aktywności w

kwestii zakupu innego pojazdu nie przejawiał, zaś zeznania samego powoda i jego małżonki nie są zbieżne odnośnie przedstawianych okoliczności związanych z zamiarem zakupu innego samochodu.

Reasumując, ekonomicznie usprawiedliwione, celowe wydatki poniesione przez powoda na najem pojazdu zastępczego dotyczą jedynie okresu od 18 listopada 2014 r. do 19 lutego 2015 r., a zatem okresu 94 dni. W toku postępowania likwidującego szkodę pozwany pokrył koszty wydatkowane przez powoda na ten cel w odniesieniu do 7 dni trwania najmu, a zatem jego dalsza odpowiedzialność dotyczy okresu 87 dni, co po przyjęciu niekwestionowanej stawki za dobę najmu na poziomie 90 zł i powiększeniu jej o stawkę 23% podatku od towarów i usług, daje kwotę 9.630,90 zł. W tym stanie rzeczy Sąd odwoławczy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie drugim i obniżył zasądzoną na rzecz powoda wysokość odszkodowania z kwoty 15.326,90 zł do kwoty 9.791,90 zł (uwzględniając niezaskarżone odszkodowanie w kwocie 161zł) z ustawowymi odsetkami od dnia 06 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty, z jednoczesnym oddaleniem powództwa w pozostałym zakresie.

Konsekwencją powyższego jest również zmiana zaskarżonego wyroku w jego punkcie trzecim rozstrzygającym o kosztach procesu poprzez wzajemne ich zniesienie pomiędzy stronami na mocy art. 100 k.p.c., przy ustaleniu, iż powód wygrał sprawę w 46% a pozwany w 54%, zaś poniesione koszty postępowania pierwszoinstancyjnego przez obie strony procesu miały analogiczną wysokość.

Łączna wysokość nieuwiszczonych kosztów sądowych zamykała się kwotą 2.239,53 zł, co przy uwzględnieniu procentowego wygrania sprawy przez każdą ze stron skutkowało ściągnięciem na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Iławie od powoda z zasądzonych na jego rzecz roszczeń kwoty 1.209,35 zł ($2.239,53 \text{ zł} \times 54\%$), zaś od pozwanego kwoty 1.030,18 zł ($2.239,53 \text{ zł} \times 46\%$).

W pozostałym zakresie apelacja pozwanego jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie co skutkowało jej oddaleniem, na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., także znosząc je wzajemnie pomiędzy stronami. Na tym etapie postępowania powód poniósł koszty w kwocie 1.200 zł, na które składało się wynagrodzenie jego pełnomocnika procesowego. Pozwany poniósł koszty w łącznej wysokości 1.959 zł, z czego 1.200 zł jako wynagrodzenia pełnomocnika procesowego oraz 759 zł jako opłata od apelacji. Pozwany w drugiej instancji sprawę wygrał w 36 % (wartość przedmiot zaskarżenia to 15.166 zł, z czego uwzględniono 5.535 zł). W tym stanie rzeczy powód byłby zobligowany do uiszczenia na rzecz pozwanego kwoty 705,24 zł ($36\% \times 1.959 \text{ zł}$), zaś pozwany na rzecz powoda kwoty 768 zł ($1.200 \text{ zł} \times 64\%$), których to kwot zestawienie i porównanie pozwalało na zastosowanie dyspozycji art. 100 k.p.c. przy orzekaniu o kosztach postępowania drugoinstancyjnego.